

နေ့ယင်ရင်မြင့်

အလွမ်းများဝေးပါစေကွယ်

(ဒုတိယအကြိမ်)

၂၈၆

ရင်ကွဲလျက် တစ်စစီကြွေ

တယ်လီဖုန်းသံက ဒေါ်သီရိမွန်၏ ရင်ထဲသို့ အနှောင့်အယှက်များ စွာ ပေးလျက် ဝင်၏။

အဲသည် တယ်လီဖုန်းကို အစ်ကိုကြီး ဦးထွန်းလင်း သမီးတို့ ဖေဖေ ရန်ကုန်က ဝယ်လာခဲ့ခြင်းပါ။

“ပုံဆန်းလေးမို့ သီရိ ကြိုက်မလားလို့ ”

အစ်ကိုကြီးက သည် လို အယုအယ တကူးတကလေး တွေးပေးတတ် ပြတတ်လွန်းသည် ။ သည် အကြင်နာလေးတွေကြောင့်လည်း အစ်ကိုကြီးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်တွယ်နှောင်လာခဲ့ရခြင်းပါ။ စင်စစ် ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်းဆင်းရဲ၊ မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် ပေါင်းဖက်ရခြင်းဆင်းရဲ ဆိုသည့် သောက၊ ဒုက္ခ နှစ်မျိုးလုံးကို ရင်နှင့်အမျှ ပွေ့ပိုက်ပြီးမှ အစ်ကိုကြီးနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါ။

အစကဆို ကိုယ့်ခင်ပွန်းရယ်လို့ သာ တရားဝင်တော်စပ်လိုက်ရသည် ။ ရင်ထဲမှာ သူစိမ်းမှ တကယ့်ကို သူစိမ်းပြင်ပြင်။

“သိပ်ချစ်လို့ ပါ သီရိရယ်၊ သီရိက ပြန်မချစ်ရင်နေ အစ်ကိုကြီးက ချစ်ခွင့်ရနေရင်ပဲ ကျေနပ်ပြီ”

အစ်ကိုကြီး တဖွဖွပြောလွန်းတော့ ယုံကြည်လာခဲ့မိခြင်းကစပြီး သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့တာလား မသိပါ။ အစ်ကိုကြီး၏ အကြင်နာစိမ့်စမ်းက

ချိုမြကြည်လင် အေးငြိမ်းနေတာတွေလည်း ပါမည်ထင်ပါသည်။ ။ မတောင့်မတ လက်ညှိုးမညွှန်ရမီက ရေဖြစ် အရာခပ်သိမ်းပြည့်စုံ ဆိုသည့် ဘဝမှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခဲ့ရတာလည်း အမှန်ပါ။

“အစ်ကိုကြီးကို ချစ်ပြီလားဟင် သီရိလေး”

လေးဆယ်မှ သီသီစွန်းခဲ့ပြီပေမယ့် အစ်ကိုကြီးထက် ဆယ်နှစ်တိတိငယ်သည် မို့ အစ်ကိုကြီးက သီရိလေး ... ဟု ခုတိုင်ချစ်စနိုး ခေါ်မြဲ။

“အစ်ကိုကြီးကလည်း ”

ရှက်စနိုးစွာ ငြင်းပယ်လျက် “အစ်ကိုကြီးကို ချစ်တယ်” ဆိုသည့် ဝါကျလေးတစ်ကြောင်းကို တွန့်တိုစွာ သိမ်းဆည်းခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တိတိပါပဲ။ ကြာတော့လည်း သနားလာရသည်။ ။

“သီရိ ကြိုက်လားဟင်၊ အဲဒီတယ်လီဖုန်းလေးကို”

အိမ်မှ ပုံရိုးပုံဟောင်း အနက်ရောင် တယ်လီဖုန်းက ဧည့်ခန်းမှာ ယခုထက်တိုင်ရှိဆဲ။ ခလုတ်လေးတွေနှိပ်ရသည့် ပုံဆန်းလေးကို လိုင်းခွဲလျက် ဒေါ်သီရိမွန်၏ ခုတင်ဘေး စင်ကလေးပေါ် အစ်ကိုကြီး တင်ပေးထားသည်။ ။ ဒေါ်သီရိမွန်က သိပ်နေမကောင်းတာ ကြာပြီလေ။ ကြာဆို ... လေးငါးနှစ်လောက်ကို ရှိခဲ့ပါပြီ။

“သီရိက သိပ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ အိမ်မှာလူ မရှိရင် ဧည့်ခန်းပြေးပြီး ဖုန်းကိုင်ရတော့ အစ်ကိုကြီး သီရိလေး ပင်ပန်းတာပေါ့”

ဆယ်ကျော်သက် ချစ်သူလေးတွေတောင် အစ်ကိုကြီး ချစ်တတ်ပုံကို မိပါ့မလား ထင်မိသည်။ ။

“အစ်ကိုကြီးဖုန်းက မြည်သံကြီး ကျက်သရေမရှိဘူး၊ ခေါင်းလောင်း

သံ မထွက်ဘဲ နို့ဆီခွက်ခေါက်သံလိုကြီး”

သည် လို မညှာမတာ အားပါးတနာ ပြောနေကျပါ။ အစ်ကိုကြီး ဘယ်တော့မှ အပြုံးမပျက်တတ်တာကိုပဲ အံ့သြနေရတော့သည်။

“ဟောဒီ သီရိလေးကတော့လေ အစ်ကိုကြီး ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းကို မထင်ဘူး”

ငါးဆယ်ကျော်က လေးဆယ်ကျော်၏ ပါးပြင်ကို ဖြည်းဖြည်းဆွဲလိမ်၍ ပြုံးပြုံးကြီး ပြောနေပြန်သည်။ ။ ဪ ... အစ်ကိုကြီး အချစ်ကြောင့်များ နုပျိုနေလေရောသလား။ အစ်ကိုကြီးကို အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ... ဟု တွေ့သမျှ သူစိမ်းတိုင်းကို မေးကြည့်။

“လေးဆယ်ပျော့ပျော့လောက် ရှိမှာ ပေါ့” ဟု တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ်ကျော်က ဖြေမှာ မလွဲ။ ဒေါ်သီရိမွန်ကျတော့ကော။

“ဟေ့ ... ကိုယ့်သီရိလေး အသက်ကို မှန်းစမ်း”

မိတ်ဆွေသစ်တစ်ဦးတိုးတိုင်း သီရိအသက်ကို မှန်းခိုင်းရတာ အစ်ကိုကြီးမှာ တကယ့်တာဝန်ကြီးတစ်ခုပါ။

“သုံးဆယ်တော့ ပြည့်ပြီထင်ပါရဲ့ ”

အဲသည် လို လူတိုင်းလိုလိုက ဖြေမြဲ။ အစ်ကိုကြီး သဘောကျစွာ တဟဲဟဲရယ်မြဲ။

“လေးဆယ်ဗျ ... လေးဆယ်၊ လပိုင်းတောင် စွန်း လာပြီ”

အစ်ကိုကြီး ဂုဏ်ယူစွာပြောပေမယ့် သီရိက အစ်ကိုကြီးကို မျက်စောင်းတစ်ချက်တော့ ထိုးဖြစ်သည်။ ။ အစ်ကိုကြီး ဘာလုပ်လုပ် ငြူစုဆန့်ကျင်ဖို့ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုထားမိသူလို အမြဲဆန္ဒပြနေမိတာ သီရိအကျင့်ပါ။

အစကတော့ ...

“ဆယ်နှစ်ကျော်ကြီး ကြီးနေတာ၊ ပြီးတော့ မေမေ့ကို စိန်ထုပ်နဲ့ ပေါက်ပြီး အတင်းရအောင် ယူခဲ့တာ”

ရက်စက်စွာ စွပ်စွဲလျက် နည်းနည်းလေးမှ မညှာမတာ၊ ပြောချင်လို့ ကို ပြောခဲ့တာပါ။ ကြာတော့ ပြောကျင့်ဖြစ်လျက် အမြဲပြောဖြစ်နေတော့ သည် ။ ဘယ်လိုပြောပြော အစ်ကိုကြီးက စိတ်ဆိုးတတ်သူ မဟုတ်ချေ။

“အစ်ကိုကြီးတို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ အနှစ်နှစ်ဆယ် ပြည့်တော့မယ်၊ အဲဒီနေ့ကျရင် သီရိ အစ်ကိုကြီးကို ချစ်တယ်လို့ ပြောမလား၊ ပြောနိုင်ပြီလားဟင်၊ သီရိလေး”

ရန်ကုန်မဆင်းမီ သီရိလက်ကလေးကို ဖွဖွဆုပ်လျက် အစ်ကိုကြီး ပြုံးပြုံးကြီး မေးခဲ့တာကို မျက်စိထဲက မထွက်။

“မသိဘူး”

လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကတည်းက စူကျင့်ပါခဲ့သည့် နှုတ်ခမ်းက ခုထိ ထော်လန်စွာ စူမြစူဆဲ။

“ဒီမိန်းမ ကိုယ့်ကို ချစ်နေပါပြီကွာ၊ မသိတာမှတ်လို့ ၊ သူ ပြောချင်နေတာများ ... ဟား ဟား”

သမီးရှေ့လည်း မရှောင် ပြောချင်ရာ ပြောတတ်သူမို့လည်း မျက်စောင်းအရေအတွက် ပိုရပြန်သည် ။

“မေမေက သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ ဖေဖေ သနားပါတယ်”

သမီးကဆို သူ့အဖေလူ လုံးလုံးကြီးကို ဖြစ်လို့ လေ။

“အေး ... အဲဒါကြောင့်ပေါ့၊ အကြောင်းမသိတဲ့ လူတွေက မေးတာ၊

ခေမာဝတီလင်းဟာ ဦးထွန်းလင်းဘက်က ပါလာတာလားလို့ ၊ သမီးက အဖေလူသက်သက် ဖြစ်နေတော့ မေမေမှာ နေရင်းထိုင်ရင်း မိထွေးအထင်ခံရတယ်”

“မေမေက သိပ်နုလို့ ပါ၊ သမီးနဲ့ ဆို ညီအစ်မလို ဖြစ်နေတာ”

“မြောက်တာတော့ ကြိုက်တယ် သမီးရေ၊ မိထွေးအထင်ခံရတာတော့ ဆိုးတယ်၊ မေမေမှာ သမီးဖေဖေရဲ့ နောက်အိမ်ထောင် ဖြစ်ရတာတော့ သိက္ခာကျတယ်ကွ”

သမီးကိုကျတော့ မျှခဲထားမတတ် ချစ်ရလွန်းသည် မို့ သူငယ်ချင်းပေါင်းကို ပေါင်းဖြစ်သည် ။ တရင်းတနှီး ရှိလွန်းလှသည် မို့လည်း အမေနှင့် သမီးက သားအမိနှင့်ကို မတူချေ။ အချစ်လွန် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လိုပင် ပွင့်လင်းကြလေ၏။

“ဖေဖေ ဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန်က ပြန်လာရင် ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ မေမေရာ၊ ဖေဖေလည်း သနားလှပြီ၊ မေမေ မပြောရင်တော့ ပြောမယ့်သူတစ်ယောက် သမီးကိုယ်တိုင် ရှာပေးတော့မယ်”

သူ့အဖေကို ထိုးနေကျ မျက်စောင်းက သမီးအပေါ် ဝဲခနဲ ကျသည် ။ သမီးက မေမေ့ကို ပြေးဖက်၊ ပါးကို တရွတ်ရွတ် နမ်းလျက်က တခစ်ခစ် ရယ်၏။

“ဟောဒီ သားမိသားဖ သုံးယောက်လိုဟာမျိုးတော့ မတွေ့ကို မတွေ့ဖူးဘူး”

သီရိအဒေါ် သမီး ဘွားလေးအုံးက စူစူမာန်မာန် ပြောပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ပီတိတွေ ရွန်းနေရသည် ။ တူမလေး သီရိ ယောက်ျားရ ကံကောင်းလိုက်ပုံက စာဖွဲ့မဆုံးအောင်ပါပဲ။

“လိုက်လည်း လိုက်တဲ့ သားအမိ သားအဖတွေ”

ဘွားလေးအုံး မျက်စောင်းကိုတောင် ဂရုမစိုက်အားပါ။ အစ်ကိုကြီးက ဇနီးရော သမီးပါ ရောပွေ့ကာ တစ်ယောက်တစ်ချက်စီ မွေးသွားခဲ့တာမို့ ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်သွားသည့် အစ်ကိုကြီးကို မျက်စိတဆုံး ငေးရင်း သီရိ ရှက်ပီတိလေးတွေနှင့် လွမ်းဆွတ်စွာ ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

ဒီတစ်ခေါက် အစ်ကိုကြီး ရန်ကုန်ဆင်းတာကို ဘယ်လိုလွမ်းမှန်းမသိ။

အစ်ကိုကြီးက ရန်ကုန်ဆင်းလျှင် ရထားတွေ၊ လေယာဉ်ပျံတွေ စီးလေ့မရှိပါ။ လက်မှတ်ရဖို့ စောင့်ရမှာ ကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မရှည်တတ်သူမို့ ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းလျက် ဆင်းမြဲ။ ကားလေး ခြံမှ ထွက်သွားကတည်းက သီရိ လွမ်းကျန်ရစ်သည်။

“ဟော ... မချစ်ဘူး ... မချစ်ဘူးနဲ့ ၊ မေမေကြီး လွမ်းနေပြီဟေ့၊ ငိုတော့မယ်၊ ငိုတော့မယ်”

“အမယ် ... ဘာလို့ ငိုရမှာ လဲ”

“မျက်ရည်တွေ ဝဲ လာပြီ”

“သမီးနော် ... သူ့မှာ ဒီအမေပဲ စ,စရာရှိတယ်”

“ဒီအမေကိုပဲ ချစ်တာကိုး၊ ဒီအမေပဲ စ,မှာ ပေါ့”

“အေး ... ပြောထား၊ နောက်မှ အမေ့ထက် ပိုချစ်ရမယ့် သူ ရှာလာရင် အသတ်ပဲ”

“အဲဒီတော့လည်း မေမေ သဘောတူတဲ့ လူနဲ့ ပေးစားလိုက်ပေါ့ မေ

မေရ”

သမီးက အကြောင်းသိမို့ မေမေ့အတိတ်ဆွေးလေးကို အမြဲအစဖော်
၍ နောက်တတ်သည်။ ။

“မေမေ့လို စိန်ထုပ်နဲ့ လာပေါက်တဲ့ သူက ရှိဦးမှ ကိုး”

ဘွားလေးအုံးက မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်ရှာ၏။

“အနှစ်လည်း နှစ်ဆယ်ရှိပါပြီ သီရိရယ်၊ ဒါကို ခုထိပြောတုန်း၊ ညည်း
အမေခမျာလည်း ဆုံးရှာပါပြီ၊ စိန်မက်ရုံသက်သက်နဲ့ ပေးစားခဲ့တာလား
အေ့”

ဘွားလေးအုံး ဆူလျှင်တော့ သီရိလျှာကလေး ထုတ်၍
ပြုံးနေတတ်မြဲပါ။ ခုထိ ငယ်မူငယ်သွေး မပျောက်သေးဘဲ ပျိုမျစ်နုနယ်
နေတာကိုက အစ်ကိုကြီးရဲ့ နွေးထွေးလှသည့် အချစ်တွေကြောင့် ဖြစ်ပါ
လိမ့်မည်။

“အလကား စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ ဘွားလေးအုံးရဲ့ ၊ မေမေက နိုင်
ရတိုင်း ဖိပြောနေတာ”

မေမေ့ဘဝကို ခေမာ တကယ့်ကို အားကျလှပါသည်။ ။ ဖေဖေက
သူ့မှာ သမီးနှစ်ယောက် မွေးထားသလို မေမေ့ကိုပါ သမီးစာရင်းသွင်းလျှ
က် ချစ်တတ်လွန်းသည်။ ။

“နိုင်တိုင်းပြော အကောင်းမှတ်လို့ ၊ မယားငယ်ယူတဲ့ လူတွေကို
လျှောက်ကြည့်၊ မိန်းမကြောက်ရတဲ့ သူချည်းပဲ”

“အို ... ဒေါ်လေးအုံး”

“ကြည့်လေ၊ ဒါမျိုးကျတော့ အပြောလေးတောင် မခံနိုင်ဘူး၊ သီရိ

နော် မသိရင်ခက်မယ်၊ ဆိုးကောင်းတိုင်း ဆိုးမနေနဲ့ ”

ဒီတစ်ခေါက် အစ်ကိုကြီး ပြန်လာလျှင် အိမ်ထောင်သက် နှစ်ဆယ်ပြည့်၊ သမီးလေးခေမာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့် အိမ်မှာ အလှူဒါနနှင့် ဧည့်ခံပွဲလေးတစ်ခု ကျင်းပမည်။ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း ချစ်မိပါပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောမည်။ သီရိအတွေးလွမ်းလေးထဲမှာ ပီတိနှင့်ရော၍ ကြည်နူးကြေကွဲဝေဒနာလေး ဖြစ်ရဆဲမှာ အဲသည် တယ်လီဖုန်းက နို့ဆီခွက်ခေါက်သံလို မြည်လာတော့ သီရိ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘဲ နေမတဲ့လား။

“ဟဲ့ ... သီရိ၊ အိပ်ရာပေါ် ခွေနေတာကိုး၊ အနားကပ်ပြီး တယ်လီဖုန်း မြည်နေတာကို ဘာလို့ မကိုင်တာလဲ၊ ငါ ညည်းများ ရေချိုးခန်း ဝင်နေသလားလို့ ”

“ဒေါ်လေး တယ်လီဖုန်းသံကြီးက နားဝင်မှ မချို့တာ”

“ခက်တဲ့ သီရိပဲ၊ ခေမာလေးနဲ့ ညည်းစိတ်က ရွယ်တူ၊ မောင်ထွန်းလင်း ရန်ကုန်က ဆက်တာ ဖြစ်နေရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဘယ့်နှယ်မှ မလုပ်ဘူး”

“ညည်း ... မောင်ထွန်းလင်းဆီက ထင်ပြီး တမင်နှိပ်စက်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဒေါ်လေးကလည်း သိလွန်းအားကြီးတော့ ခက်တယ်”

“ညည်းပဲ ခက်တာ၊ တော်ကြာ ခေမာလေး လာကိုင်နေရဦးမယ်”

ဟုတ်သားပဲ၊ သမီးက စာကြည့်ခန်းထဲမှာ သူ့ဆရာမနှင့် စာကျက်နေသည် ။ သမီးက ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိမှ ဆယ်တန်းဖြေရရှာသည် ။ အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်ရမှ မွေးသည့်သမီးလေး၊ သားသမီး မရတော့ဘူးတောင်

ထင်ထားခဲ့တာပါ။ ရမည့်ရတော့ ပေါင်မပြည့် လမစေ့ သေးကွေးညှပ်စိ လေး။

စစ်စစ် အစ်ကိုကြီးကြောင့် သမီးလေး အသက်ရှင်ခဲ့တာပါ။ သီရိက အလိုလိုက်ခံ အိမ်ထောင်ရှင်မမို့ ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်။ က လေးမှ အဖြစ်ရှိအောင် မချီတတ်ခဲ့။

သမီးလေးကို အရမ်းချစ်ပေမယ့် နို့တိုက်ချိန်မှ လွဲလျှင် သမီးလေးက သူ့အဖေလက်ပေါ်မှာ ချည်းပါ။ ခုနစ်နှစ်သမီးလောက်ကျမှ ကျန်းမာလာ သည် ။ အဲသည် ကျမှ ကျောင်းထားရသည် ။ ကျန်းမာလာတော့လည်း တစ်ချိုးတည်း တောက်လျှောက်ပါပဲ၊ သမီး ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေမည့် ဆဲဆဲမှာ အစ်ကိုကြီး ရန်ကုန်ကို အရေးကြီးကိစ္စပေါ်လို့ ဆိုပြီး ဆင်းသွား ခဲ့တာပါ။

“သမီး စာမေးပွဲနဲ့ မို့ သွားတောင် မသွားချင်ဘူး၊ ဟိုမှာ သိပ်အရေးကြီးနေလို့ ” တဲ့ ။

အစ်ကိုကြီးမှာ က မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံး မြို့ကြီးတိုင်းလိုလိုမှာ စီး ပွားရေးလုပ်ငန်းခွဲတွေရှိသည် ။ မန္တလေးမှာ နေပေမယ့် ရန်ကုန်မှာ တည်းခိုရိပ်သာနှင့် စားသောက်ဆိုင်၊ မင်္ဂလာခန်းမပါတွဲလျက် ဧရာမဟိုတယ်ကြီးနှစ်ခု၊ မန္တလေးမှာ နှစ်ခု၊ ကလေး အောင်ပန်းဘက်က လိမ္မော်ခြံ သစ်တော်ခြံတွေက အစ်ကိုကြီး မိဘလက်ငုတ် အမွေအနှစ်တွေ။

ငပလီမှာ သွားဆောက်ထားသည့် ဘန်ဂလိုတွေကကျတော့ ဟိုတယ် တွေမှာ ထက်တောင် စောစီးစွာ အစ်ကိုကြီးလုပ်ငန်း တိုးချဲ့ထားတာ တွေ။ မိတ္ထီလာမှာ ကျတော့ နွားခြံနှင့် နို့ဆီချက် ထောပတ်ချက် လုပ်ငန်း တွေ ရှိသည် ။ အစ်ကိုကြီးခမျာ ဟိုပြေး ဒီပြေးနှင့် ပင်ပန်းရှာသည် ။ အဲ သည် လုပ်ငန်းတွေအကြောင်း သီရိ ဘာတစ်ခုမျှ နားမလည်ပါ။

အစ်ကိုကြီး ထိုးအပ်သည့် ငွေစက္ကူ အထပ်တွေကို လက်ခံရယူကာ
မီးခံသေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်းဖို့ ပဲ သိရှိတတ်သည်။ ။ အစ်ကိုကြီး ရင်ခွင်မှာ
အရွယ်မရောက်သေးသည့် ကလေးငယ်လို နေခဲ့ရတာပါ။

“တယ်လီဖုန်းက မြည်တောင် မမြည်တော့ဘူး”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါ်လေးအုံးရဲ့ ၊ ထပ်ခေါ်ရင် ထပ်မြည်မှာ ပေါ့”

“ညည်း စိတ်ကောက်နေတာ မဟုတ်လား”

သီရိ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည် ။ တကယ်ဆို ညကတည်းက
အစ်ကိုကြီး ဖုန်းဆက်ဖို့ ကောင်းသည် ။ မနေ့က မနက်ငါးနာရီမှာ အိမ်
ကထွက်သွားတာ။ သမီးက အစောကြီး စာထကျက်သည် မို့ အမေရော
သမီးပါ သိမ်းကျုံးနမ်းသွားတာ။ မနေ့ကညဆို အစ်ကိုကြီး ရန်ကုန်ရောက်
ကြပြီ။

ကားက ရှစ်ဆယ့်ငါးခုပုံစံ တိုယိုတာစပရင်တာ ဒ,ဒွေးနံပါတ် အသစ်
စက်စက်၊ အစ်ကိုကြီးကလည်း ယာဉ်မောင်းတလဲ ဘယ်မှာ မှ မနားဘဲ
မောင်းချသွားမယ့်ဟာ၊ ညဆိုရောက်ပြီပေါ့။

ဘာဖြစ်လို့ တယ်လီဖုန်း မဆက်သလဲ။ ခါတိုင်းဆို ရန်ကုန်ရောက်
တာနဲ့ စက္ကန့်မဆိုင်း ဆက်နေကျ။ ထားတော့ ညဉ့်နက်နေလို့ မဆက်ဖြစ်
ဘူးဆိုလျှင်တောင် ဒီနေ့မနက်ဆက်ဖို့ ပေါ့။ မွန်းသာလွဲသွားရော
အစ်ကိုကြီး မဆက်သေး။

မနက်ဖြန် မြန်မာစာ စဖြေဖို့ သမီးတောင် စာကြည့်ခန်းထဲ
ဝင်သွားပြီ။ တကယ်ဆို သမီးစာမေးပွဲဖြေဖို့ နေလို့ ကောင်းရဲ့ လားဆို
တာ အစ်ကိုကြီး ဝီရိယကြီးစွာမေးဖို့ မကောင်းဘူးလား။

တယ်လီဖုန်းက မြည်ပြန်၏။

သီရိ သိပ်ကြာကြာ ဟန်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ကောက်ကိုင်သည် ။
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ထဲ လေးခနဲ ဖြစ်သွားရတာကို အဖြေရှာမရ။

“သီရိမွန်ပါ”

“ကျွန်မ ဦးထွန်းလင်း ဇနီးပါ”

“ဘာ ...”

နောက်ဆုံးပေါ် ကမ္ဘာ့လက်နက်ဆန်းတစ်ခု ပေါက်ကွဲသံတမျှ ကျယ်
လောင်စွာ အော်လိုက်မိသည် ။

“ကျွန်မ ဦးထွန်းလင်းရဲ့ ရန်ကုန်က ဇနီးပါ။ မန္တလေးက ဇနီးနဲ့ စ
ကားပြောပါရစေ”

“ဘာပြောတယ်”

မသဲကွဲသည် တော့ မဟုတ်။ အံ့ဩတုန်လှုပ်လွန်းသည် မို့ ထွက်ကျ
သည့် ဝါကျနှင့်အတူ ဒေါ်သီရိမွန် ရင်ထဲ မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲသည် ။

သူ ... သူ ... အစ်ကိုကြီးရဲ့ ရန်ကုန်က ဇနီးဆိုပဲ။ ဟုတ်ရဲ့ လား။ ဟု
တ်နိုင်ပါ့မလား။ ဟုတ်များ နေမလား။ ပြောပုံက လေသံက တစ်ပြား
သားမှ မလျှော့။ ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာပါပဲ။ ခက်တာက မယားပြိုင်စ
နစ် ပေါ်လာတော့လည်း မယားငယ်ဆိုသည့် သိမ်ငယ်မှုက လုံးဝပျောက်
သွားရပြီလေ။

ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်တွေးထင်ထားခြင်း မရှိသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကို
တုံးတုံးတိတိ သိရှိကြားလိုက်ရသည် မို့ ဒေါ်သီရိမွန် အသက်ရှူများ ပင်
ရပ်သွားမိပါသည် ။

“ဒေါ်သီရိမွန်ဆိုတာ မန္တလေးက ဇနီးလား”

ကြည့် ... ပြောပုံက အနားမှာ သာရှိလျှင် တွေ့သည့်လက်နက်ဖြင့်
ကောက်သတ်မိမလား မသိ။ သူ့ကိုယ်သူ မယားပြိုင်ပေါ့လေ။

သူတစ်ပါး အိမ်ထောင်ရေးမှာ သပ်လျှိုချင်လို့ တမင်ဖန်တီးပြောဆို
သည့် လုပ်ကြံမှုများ လား။ အစ်ကိုကြီး မယားငယ် သားငယ် ယူသည်
ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ သံသယထဲမှာ ပင် ယုံလိုက်မိတာမို့ ရင်ထဲ ဆွေ
ဆွေခုန်သည် ။

အခံရခက်လှပါဘိ။

သူ့အချိုးက နာမည်တောင် မှတ်မထားဘူးပေါ့လေ။ ဒေါသထွက်သ
ည် ။ ရင်နာသည် ။ ခံပြင်းသည် ။ မယုံသည့်ကြားထဲက ယုံကြည်စွာ တုန်
လှုပ်ချောက်ချားရသည် ။

“တောက် ... နှစ်လောင်းပြိုင် သတ်ပြီးမှ ကြိုးစင်တက်လိုက်ရ”

ဒေါသဖြင့် ကြိုးဝါးဆဲက ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်လာရတော့သည် ။
ကျွတ်ထွက်မတတ် ဝိုင်းစက်နေသည့် မျက်ဝန်းမှာ မီးပွင့်တွေဖြာလေ၏။

ခုမှ ပဲ အစ်ကိုကြီးကို ဘယ်လောက်ချစ်
ဘယ်လောက်စွဲလမ်းမြတ်နိုးပြီး ဘယ်လောက်ထိ မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်
နေရတာကို နားလည်လိုက်ရပါ၏။

အူနုကို ကျွဲခတ်ပါပကော။

“ဟုတ်တယ် ... ငါပဲ၊ မန္တလေးက ဇနီး မဟုတ်ဘူး ၊ မြန်မာပြည် တစ်
ပြည်လုံးမှာ တစ်ဦးတည်းဇနီး၊ အိမ်ထောင်သက်က နှစ်ဆယ်၊ သမီး
တောင် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိပြီ”

“အစ်ကိုကြီး ဆုံးပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း တာဝန်ကျေအောင်
အကြောင်းကြားတာ”

“ဘာ”

အလန့်တကြား ကျုံးအော်မိပြန်၏။ ရင်ထဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရပုံက အတိုင်းမသိ။ လက်မည်းကြီးတစ်ခုက ဆုပ်ကိုင်ဆွဲမက၊ အမြင့်ဆုံးသို့ ဆွဲတင်သွားပြီးမှ လွှတ်ချလိုက်သလို အသည်းထဲ လှုပ်ခနဲအေး၊ လှိုက်ခနဲဆို့။

“ရှင့်အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မအစ်ကိုကြီး ဆုံးပြီ၊ ကျွန်မအိမ်မှာ ပဲ မနက်ဖြန် အသုဘချမယ်၊ မိချင်ရင် လိုက်လာခဲ့ ဒါပဲ”

“ဟေ့ ... နေပါဦး၊ ညည်း ... ညည်း”

ပြောစရာစကားတွေ စုပြုံပြုတ်သိပ်ကာ လည်ချောင်းထဲမှ လုထွက်နေကြသည် မို့ အလုံးအရင်းနှင့် ဆို့ကျပ်ကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“ရှင့်အစ်မဆီ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်၊ အဲဒီကိုလည်း အကြောင်းကြားပြီးပြီ ... ဒါပဲ”

ဖုန်းချသံခွပ်ခနဲက အမြောက်သံထက် ကျယ်လေ၏။

တောက် ... လူပါးဝလိုက်တာ၊ သင်းသတ်လို့ သေမှာ ပေါ့။ မခံဘူး လိုက်သွားမယ်၊ မိန်းမယုတ်ကို ကြိုးစင်တင်ခဲ့မယ်။

တယ်လီဖုန်းကို ပရမ်းပတာ လွှတ်ချကာ စွေ့ခနဲ ထရပ်သည် ။ ဒေါ်သီရိမွန် လက်သီးကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်သည် ။ အောက်နှုတ်ခမ်းသားက အပေါ်သွား၏ ဖိကိုက်ခြင်းကို သွေးပေါက်ထွက်လုနီးပါး ခံနေရသည် ။ မျက်ရည်ကျဖို့ ကိုတောင် မေ့နေသည် ။

ဒေါသသည် ခြေဖျားများမှ သည် ငယ်ထိပ်အထိ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပူပြင်းကျွမ်းမြေ့စွာ ခြုံလေ၏။

“ဟုတ်တယ် သီရိ၊ အဲဒီမိန်းမရှိတာ ငါသိတာ သုံးလလောက်ရှိပြီ၊ သိလာတာက ညည်းခဲအိုကိုယ်တိုင် တရားရုံးမှာ လာလက်ထပ်တာကို တွေ့လာတာ၊ သူ သိတာတော့ ကြာလှပြီတဲ့ ၊ ငါ့ကိုသာ ပြန်မပြောတာ”

ကြေးနန်းကြိုးသည် မီးခဲများကို သယ်ဆောင်လျက် ဒေါ်သီရိမွန် နားထဲသို့ သွင်းသည် ။ မမကိုယ်တိုင်ပြောမှ တော့ ယုံကြည်ရပြီပေါ့။ ခဲအိုကြီးက ရှေ့နေလေ။ တရားရုံးမှာ လာလက်ထပ်တာကို ရှေ့နေကိုယ်တိုင် တွေ့လာတာမို့ သိပ်ကို သေချာသွားရပါပြီ။

ဒေါ်သီရိမွန် မျက်ရည်စက်လက် ကျတော့သည် ။

“ကိုထွန်းလင်းက ကိုအောင်သူကို ထိုင်ရှိခိုးတော့မလောက် တောင်းပန်တယ်၊ ငါ့ကိုလည်း မပြောပါနဲ့ လို့ တားတယ်တဲ့ ၊ ညည်းကိုလည်း မပြောပါနဲ့ တဲ့ ”

ဒေါ်သီရိမွန် သိမ့်ခနဲ ရှိုက်လေ၏။

“အခုတော့ တရားဝင် လက်ထပ်ပေးလိုက်မယ်၊ မကြာခင် ရပိုင်ခွင့်နည်းနည်းပါးပါး လွှဲပေးပြီး ပြန်ကွာမယ်တဲ့ ၊ အဲဒီကိစ္စ ကိုအောင်သူပဲ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အပ်တယ်”

“ပြောရောပေါ့၊ မမရယ်”

မချီတင်ကဲသံက ရင်ထဲမှ လျှံကျသည် ။

“မကြာခင် ကွာဖို့ ခုတည်းက စီစဉ်နေပြီဆိုတော့ ညည်း စိတ်မချမ်းသာမယ့်ကိစ္စကို ဖုံးဖိလိုက်ရတာပဲအေ၊ ကိစ္စပြတ်သွားပြီဆိုလည်း ညည်းကို အသိမပေးတော့ဘူးလို့ ”

ရက်စက်ပါပေတယ်၊ ဪ ... အစ်ကိုကြီး ရန်ကုန်ဆင်းခါနီး ဇနီးနဲ့ သမီးကို နှစ်ယောက်လုံး သိမ်းကျုံးနမ်းသွားခဲ့တာတွေလည်း

အထင်မကြီးနိုင်တော့ပါလား။

ရက်စက်တယ် အစ်ကိုကြီးရယ်။ သီရိ နည်းနည်းလေးမှ ထင်မထား ခဲ့ပါဘူး။

“ညည်းလည်း ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ ငါ အစ်မတစ်ယောက် အနေနဲ့ ညည်းအတွက်ကြည့်ပြီး ဖုံးဖိရတာပဲ။ အမှန်က အရက်ပေါ့အေ၊ အရက်အမှားကို ကိုထွန်းလင်းက ယာယီတာဝန်ယူလိုက်တယ်၊ ယောက်ျားယုတ် အဖြစ်မခံချင်ဘူး၊ အဲဒါပဲ။ ဒီမိန်းမက ခပ်ပျက်ပျက်ထဲ ကပါ”

ပျက်ချင်ပျက် ကောင်းချင်ကောင်း သီရိ ရင်ထဲကိုတော့ မီးတင်ရှို့နိုင် ခဲ့တာပါပဲ။

“ငါလည်း ညည်းဆီဆက်မယ့်ဆဲဆဲ ညည်းဖုန်းက အရင်ဝင်လာတာ၊ ဆက်မယ်ဆိုတာတောင် ဘာကစပြီး ပြောရမှန်း မသိဘူး”

“မမ ... သူ ... အစ်ကိုကြီးဆုံးတာ တကယ်လားဟင်”

နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်လေးကို မှေးမှိန်စွာထားလျက် အသက်ကို ပင် အောင့်လိုက်မိပါ၏။

“ဟုတ်တယ် သီရိရယ်”

မမ အသံတိမ်ဝင်သွားသည် ။ ဪ ... တကယ်ပဲ ဆုံးရှာပါပေါ့လား အစ်ကိုကြီးရယ်။ ရေတိမ်မှာ များ နစ်လေသလား၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ သီရိ ဘယ်လိုဖြေရမှာ လဲ။

“ညည်း အမြန်ဆုံး လိုက်လာခဲ့ သီရိ၊ ငါလည်း ရှိနေတာပဲ၊ ကိုအောင် သူက ကိုထွန်းလင်းရဲ့ ရှေ့နေလည်း ဖြစ်တယ်၊ မယား ညီအစ်ကိုလည်း တော်နေတော့”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... သီရိ မလာဘူး ... မလာဘူး”

အော်ငိုလိုက်သံက ကျယ်သွားသည်။ ။

“သီရိ ... အဲဒီလို မလုပ်နဲ့ ကလေးက စာမေးပွဲဖြေရသေးတာ မဟုတ်ဘူး ”

ဒေါ်လေးအုံးက ပါးစပ်ကို လာပြေးပိတ်သည်။ ။

“ဒေါ်လေး ... အုံး”

ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ကျလာသည့် သီရိကို လှမ်းဖက်ကာ စကားပြောခွက်ကို ဆွဲယူလိုက်ရသည်။ ။

“ဒေါ်လေးအုံး ... သူဇော၊ ပြောစရာရှိတာ ငါ့ကိုပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သီရိကို ရန်ကုန်အမြန်လွှတ်ပေးပါ ဒေါ်လေးအုံး၊ ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ...”

“လွှတ်မယ်”

“ဒီက စီးပွားရေးတွေကို ဟိုဟာမ အပိုင်စီးသွားလိမ့်မယ်၊ သူကလည်း သူ့ရှေ့နေနဲ့ သူ ပြောဆိုနေပြီ”

“ယုတ်မာလှချည်လား”

“အစကတည်းက ဒါမက်လို့ ဟာ”

“နေပါဦး၊ အသုဘက သူ့အိမ်မှာ လား”

“ဘယ်ထားမလဲ၊ သူ့အိမ်မှာ ဆို သီရိ လိုက်လာရမှာ သိက္ခာကျတာပေါ့၊ ဆေးရုံပို့လိုက်တယ်၊ ကိုအောင်သူက ဟိုဟာမအိမ်မှာ ဆုံးလို့ မသင်္ကာဘူးဆိုပြီး ရဲတိုင် ဆေးရုံပို့ ရင်ခွဲခိုင်းလိုက်တာ”

“ဘာတဲ့ လဲ”

“မသိသေးဘူး၊ ဟိုမိန်းမ လုပ်ကြံတာဆိုလည်း အမှုပေါ်အောင်၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ သူ့ဘာသာ ဆုံးတာဆိုလည်း အအေးတိုက်ကနေ အသုဘချဖြစ်တော့ သီရိအတွက် သိက္ခာရှိတယ်”

“ဘယ်တော့ချမလဲ”

“ငါးရက်တော့ ထားရမယ်၊ ရင်ခွဲစစ်ဆေးဦးမှာ ဆိုတော့ သုံးရက်နဲ့ မချနိုင်ဘူး”

“ခက်တာပဲ၊ ငါလည်း လိုက်မလာနိုင်ဘူး ကလေးက ဆယ်တန်းဖြေနေတယ်”

“သိတယ်၊ မိတ္တီလာက ကိုထွန်းလင်းညီဝမ်းကွဲ”

“မောင်ကျော်အေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူလည်း အကြောင်းကြားရမယ့်တူတူ သူနဲ့ လွတ် လိုက်လေ၊ ကလေး အောင်ပန်းက အမျိုးတွေဆီလည်း အကြောင်းကြားဦးမယ်နော် ဒေါ်လေးအုံး၊ အသိုင်းနဲ့ အဝိုင်းနဲ့ မှ ဟိုမိန်းမ နာလန်မထူနိုင်မှာ ”

“အေး ... အေး”

“ခေမာလေးတော့ အသိမပေးရင် ကောင်းမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ သူ့အဖေအရင်းအေ့”

“စာမေးပွဲကြီးနဲ့ ”

“ဆယ်တန်းက နောက်တစ်နှစ် ပြန်ဖြေလို့ ရတယ်၊ ဒီအဖေက နောက်ဆုံးခရီး၊ နောက်မှ သိရင် ခေမာလေး ယူကျုံးမရ ဖြစ်မယ်”

“သဘောပဲလေ၊ သီရိနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပေါ့”

“အေး ... သီရိ ... သီရိ ... ဟဲ့”

ဖုန်းပြောဆဲက ရင်ခွင်ထဲမှ သီရိကို ငုံ့ကြည့်တော့ ခေါ်မရတော့ပါ။

“သီရိ ဘာဖြစ်လဲ ဒေါ်လေးအုံး”

ဒေါ်သူဇာ စိတ်ပူစွာ လှမ်းမေးလိုက်သံကို ဒေါ်လေးအုံး မကြားတော့ပါ။ တယ်လီဖုန်းကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လွှတ်ချလိုက်ရပါပြီ။

“သီရိ ... သီရိ ... ဟဲ့ လုပ်ကြပါဦး”

သီရိ ... ရင်ကွဲရပါပြီ။ နှလုံးသားတစ်စစီ ကြွေရပါပြီ အစ်ကိုကြီးရယ်။

*